

бѣло като цыпа отъ ѿйце; тогази сичкытѣ радостно прославихъ Бога, и сичкытѣ роднины на Товія дойдохъ да го поздравятъ за добриньтѣ, които Богъ му даде. (Ток. ѿ. 10—.).

§. 152. *Ангелъ Рафаилъ са обевява.*

Подиръ туй Товій разказа на родителитѣ си за благодарѣніята, които е приелъ отъ водачть си, когото мыслѣше за чловѣкъ. И тѣй прѣдложи му половината отъ сичко, което донесохъ. Тогази слѣдователно ангелътъ имъ рече: „Азъ съмъ Рафаилъ, единъ отъ седемъ тѣхъ светии ангелы, които стоимъ прѣдъ Бога, и му приносямы молитвытѣ на праведницьтѣ. Богъ ма проводи да та ѿцѣрѣ. Сега вече е врѣме да отидѣ при него, и нему да отдавате длъжнытѣ благодаренія.“ Туй като каза, станъ невидимъ отъ прѣдъ имъ. (Ток. ѿ. 1—.).

§. 153. *Блаженната смъртъ на Товита.
Неговитѣ потомцы.*

Товитъ, като проглѣда, живѣ още много и стигна до дълбока старость като угождаваше сѣкога Богу. Понеже приближаваше смъртнийтъ му часъ, повика сына си, свѣтова го да има вынжгы страхъ Божій, и послѣ спокойно прѣдаде духътъ си Богу. Товій подиръ бацината си смъртъ прѣнесе са у тестяси, пригледа го на старины, и като стигна на деветъ-десетъ години умрѣ и той. Сичкытѣ му дѣца и внуцы подражахъ отеческата имъ добродѣтель и тѣй угодихъ и на Бога и на чловѣцытѣ. (Ток. ѿ. 1.).